

Jude bref.

Judas hälsar alla kristna, v. 1. Och förmanar dem till ståndaktighet i den rätta tron, v. 3. Ty det finnes ock otrogna, lösaktiga och förföriska lärare, v. 4. Sedan anför han exempel på, huru Gud förut hafver straffat sådana otrogna och ogudaktiga, v. 5. Beskrifver så de falska lärarna: först deras förmäthenhet att fördöma herradömena, ehuru öfverängeln Mikael icke tordes döma djäfvulen, då han tvistade med honom om Mose kropp, v. 8. Sedan deras öfriga förehafvande, v. 10. Och anför Enoks profetia, v. 14. Samt apostlarnas profetia om dem, v. 17. Förmanar så till bättring, v. 20. Och till

att hjälpa de villfarande till rätta igen, v. 22. Slutar med en tacksägelse till Gud, v. 24.

Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs broder, till de kallade, som i Gud, Fadern, äro helgade och i Jesus Kristus behållna¹.

¹ Joh. 17: 11. 1 Petr. 1: 5.

2. Barmhärtighet och frid och kärlek föröke sig hos eder.

3. Mina käraste, eftersom jag med all ifver hafver tagit mig före att

skrifva till eder om allas vår frälsning, hafver jag funnit det nödigt att i min skrifvelse förmana eder att kämpa¹ för den tro, som en gång för alla är öfverlämnad åt de heliga. ¹Fil. 1: 27. ¹Tim. 1: 18, kap. 6: 12. ²Tim. 4: 7.

4. Ty några människor hafva in-nästlat sig hos eder — några, som för länge sedan voro uppskrifna till denna dom¹ —, ogudaktiga människor, som draga vår Guds nåd till lösaktighet och förneka² Gud, som allena är härskare, och vår Herre Jesus Kristus.

¹2 Petr. 2: 1, 3, 19. ²Tit. 1: 16. ¹Petr. 2: 8.

5. Men jag vill minna eder uppå, ändock I redan veten det, att då Herren hade utfört folket ur Egypten, förgjorde han efteråt dem som icke trodde¹.

¹4 Mos. 14: 29, kap. 26: 64. Ps. 106: 26. ¹Kor. 10: 5. Ebr. 3: 18, 19.

6. Och de änglar, som icke behöllo sitt förstädöme, utan öfvergåfvo sin boning¹, dem hafver han med eviga bojor förvarat i mörkret till den stora dagens dom².

¹Joh. 8: 44. ²2 Petr. 2: 4.

7. Så hafva ock Sodom och Gomorra¹ och städerna där omkring, hvilka på samma sätt som de förra bedrefvo skörlefnad och stodo efter unigänge med främmande kött, blifvit satta till ett varnande exempel, i det de få lida straff i evig eld.

¹1 Mos. 19: 24. ⁵Mos. 29: 23. Es. 13: 19. Jer. 20: 16, kap. 50: 40. Klagov. 4: 6. Hes. 16: 49. Os. 11: 8. Amos 4: 11. Luc. 17: 29. ²2 Petr. 2: 6.

8. Likväl göra nu ock dessa drömmare på samma sätt: de besmitta

köttet, men förakta herradömet och försmäda väldigheterna¹. ¹2 Petr. 2: 10. 9. Men Mikael, öfverängeln¹, då han tvistade med djäfvulen och stridde med honom om Mose kropp, dristade han icke att uttala någon smädande dom², utan sade: Herren straffe dig.

¹Dan. 10: 13. Upp. 12: 7. ²2 Petr. 2: 11.

10. Men dessa smäda hvad de icke känna; och hvad de af naturen, likasom de oskäligen djuren, förstå, därmed fördärfva de sig¹. ¹2 Petr. 2: 12.

11. Ve dem! Ty de hafva trädt in på Kains¹ väg och för löns skull stör-tat sig i Balaans villfarelse² och gått förlorade i Koras uppror³.

¹1 Mos. 4: 8. ¹Joh. 3: 12. ²4 Mos. 22: 7, 21. ²2 Petr. 2: 15. ³4 Mos. 16: 1.

12. Dessa äro skamfläckar vid edra kärleksmåltider, där de hålla gästabud med eder och oförsynt se sig själfva till godo¹. De äro skyar utan vatten², som drifvas omkring af vädret, träd, nakna såsom om hösten, ofrukthara, två gånger döda, uppryckta med rötterna,

¹2 Petr. 2: 13. ²Ords. 25: 14. ²2 Petr. 2: 17.

13. vilda hafsvågor, som uppkasta sina egna skändligheters skum¹, irrande stjärnor, åt hvilka det svartla mörkret är förvaradt till evig tid².

¹Es. 57: 20. ²2 Petr. 2: 17.

14. Om dessa hafver ock Enok¹, den sjunde ifrån Adam, tillförene profeterat och sagt: Si, Herren kommer med sina mång tusende heliga²

¹1 Mos. 5: 18. ²Dan. 7: 10. Ap. G. 1: 11.

¹Tess. 1: 10. ²Tess. 1: 10. Upp. 1: 7.

15. till att hålla dom¹ öfver alla och straffa alla dem, som äro ogudaktiga, för alla deras ogudaktiga gärningar, hvilka de i sin gudlöshet

hafva öfvat, och för alla de hårda ord, hvilka de såsom ogudaktiga syndare hafva talat emot honom².

¹ Matt. 25: 31. 2 Tess. 1: 7. ² Matt. 12: 36.

16. Dessa knorra och klaga alltid, och vandra efter sin egen lusta. Och deras mun talar stolta ord¹, men för sin egen nyttas skull smickra de personer.

¹ 2 Petr. 2: 18.

17. Men I, mina käraste, dragen eder till minnes de ord, som tillförene hafva blifvit sagda af vår Herres, Jesu Kristi, apostlar¹,

¹ Ap. G. 20: 29. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, kap. 4: 3. 2 Petr. 2: 1, kap. 3: 3.

18. huru de sade eder: Ut i de yttersta dagarna skola komma bespottare, som vandra efter sina egna ogudaktiga begärelser.

19. Dessa äro de, som vålla söndring¹, sinnliga människor², som icke hafva ande.

¹ Ords. 18: 1. Hes. 14: 7. Os. 4: 14, kap. 9: 10. ² 1 Kor. 2: 14.

20. Men I, mina käraste, uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjande i den Helige Ande,

21. och behållen eder i Guds kärlek och vänten efter vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet till evigt lif.

22. Och hållen denna åskillnad, att I förbarmen eder öfver somliga,

23. och frälsen andra under fruktan, i det I rycken dem ur elden¹, hatande till och med den af köttet befläckade lifklädnaden².

¹ Rom. 11: 14. 1 Tim. 4: 13, 16. Jak. 5: 20. ² Upp. 3: 4.

24. Men honom, som förmår bevara eder ifrån fall och ställa eder inför sin härlighets ansikte ostraffliga¹ med fröjd,

¹ Rom. 16: 25.

25. den ende vise Guden, vår Frälsare, vare ära och majestät och valde och makt nu och i all evighet. Amen¹.

¹ Rom. 16: 27. Ebr. 3: 20, 21. 1 Tim. 1: 17.